

στρατιωτικάί ἀρχαί Σερρῶν ἐκινήθησαν ἐκπέμψασαι κατὰ τῆς ἀνθρωποκτόνου συμμορίας στρατιωτικὴν δύναμιν, ἥτις, κατὰ τὰς ἐκθέσεις τοῦ διοικοῦντος τὴν στρατιωτικὴν ταύτην δύναμιν ἀξιωματικοῦ, συγκρουθεῖσα μετὰ τῶν ληστῶν δὲν ἀπέφερε δυστυχῶς τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα. Οἱ λησταὶ ἐπύλαισαν λυσσῶδῶς τηρήσαντες τὰς θέσεις των, φονεύσαντες τέσσαρας καὶ πληγῶσαντες ἑξ στρατιώτας, ἀπολέσαντες δ' οὗτοι κατὰ τὰς αὐτὰς ἐπισήμους ἐκθέσεις τέσσαρας συμμορίτας. Ἰνὴ ὤμεν ὅμως ἐν τῇ ἀληθείᾳ δέον νὰ διπλασιάσωμεν τοὺς πρώτους ἀριθμοὺς τῶν φονευθέντων.

Καὶ ἄλλοθεν καθ' ἐκάστην ἀγγέλονται ληστοπραξίαι, αἵτινες ὡς συνήθεις παραλείπονται.

Γ. Γ. 27 Ἰουλίου. Ταύτῃ τῇ στιγμή πληροφοροῦμαι ὅτι στρατιωτικὴ δύναμις προσέβαλε τὰ ἠνωμένας συμμορίας τοῦ Ναοῦμ καὶ ὅτι κατὰ τὴν συμπλοκὴν ἐφονεύθη ὁ Καϊμακάμης.

ΔΡΑΜΑΤΟΚΡΙΤΙΚΑ

Κύριε Ὁνούλουλου,

Ἀπαντῶ εἰς τὰ ἐν τῷ «Μὴ Χάνεσαι» γραφέντα ὑφ' ἡμῶν ὅχι διότι δὲν ἔτυχον τῆς ὑμετέρας ἐπιδοκιμασίας (διότι τοῦτο εἶναι ὑμέτερον δικαίωμα) ἀλλὰ διότι μὲ κατακρίνετε ὡς μὴ σεβόμενον ποιητὰς καὶ συγγραφεῖς τοὺς ὁποίους ὑπολήπτομαι καὶ μελετῶ πάντοτε. Οὐδένα τούτων ἀγνίζω καὶ περιφρονῶ, ὡς λέγετε, ἐπαίρομενος τῇ ἐμῇ ποιητικῇ δυνάμει, ἀλλὰ πιστεύω, ὡς καὶ ὑμεῖς βεβαίᾳ ὁ κριτικός, ὅτι τὸ ἔπος δὲν εἶναι δρᾶμα· τὸ δὲ δρᾶμα τοῦ κ. Βερναρδάκη ἔχον πλεῖστα ὅσα τὰ ἡμαρτημένα καὶ κατὰ τὴν τέχνην καὶ κατὰ τοὺς χαρακτήρας καὶ ἐν τῷ πιθανῷ καὶ φυσικῷ, ὅπερ περιμένει μὲν ὁ θεατὴς καὶ ὁ ἀναγνώστης, βλέπει δὲ καὶ ἀκούει ἀπίθανα, ἀφύσικα καὶ παρατράγωδα, στηρίζεται μόνον ἐπὶ τῶν ἐκ τοῦ Μάρκεθ τοῦ Σαίξπηρου δανεισθεισῶν, καὶ ἐπίτηδες ἀπὸ τῆς Σκωτίας εἰς τὰ Ἰωάννινα μετακομισθεισῶν μαγισσῶν καὶ τοῦ ἔπους τῆς Νάσσα.

Ἄλλως τε εἶναι ἀμάχημα νὰ κρίνῃτε ὡς οἱ κρίται τοῦ 1874 οἵτινες ἀπέρριψαν τὴν ἀξιόλογον τραγῳδίαν τοῦ κ. Γ. Φραγκιά

τὸν «Ἰούνιον Βρόυτον», διότι τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ἐξετραγώδησε καὶ ὁ Βολταίρος.

Ἐν τούτοις τολμῶ, κ. Ὁνούλουλου, νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ λάβετε ὑπομονὴν μέχρι τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἔργου μου· τότε δὲ κρίνατέ το κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ὑμετέρας κριτικῆς, οἵτινες βεβαίως ὁμοιάζουσι τοὺς κανόνας τοὺς αἰώνιους καὶ ἀμεταβλήτους τῆς κριτικῆς ἀπὸ Ἀριστοτέλους μέχρις ἡμῶν. Θάλετε τότε πεισθῆ ὅτι δὲν εἶναι παρωδία τῶν τοῦ κ. Ἀντωνιάδου καὶ Βερναρδάκη· ἐκτὸς ἂν τοιαύτη τις εἴναι, κατὰ τὴν ὑμέτεραν ὁμῶς κριτικὴν, τὸ ὁνομάζειν διὰ τῶν αὐτῶν ὀνομάτων τὰ αὐτὰ ὀνόματα ἥτοι τὴν Εὐφροσύνην Φροσύνην καὶ τὸν Μουχτάρ Μουκτάρ κτλ.

Τελευταῖον δὲ λέγω ὅτι δὲν εἶνε ἴσως δίκαιον τὸ καταδικάζειν τὸ δρᾶμα καὶ τὸν ποιητὴν αὐτοῦ ἕνεκα ἀμελετήτου καὶ ἀπρσετοιμάστου διδασκαλίας.

Δέξασθε κτλ.

Ι. Σ. Φαραντάτος.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Τορπῆλαι τῆς ξηρᾶς. Ἐξ Ἑλβετίας τὸ μήνυμα.

Εἰς τὸ Ὀπλοστάσιον τῆς Βέρνης ἐδοκιμάσθη μία τοιαύτη χειροστορπίλλα, ἐφεύρεσις ἐνὸς λοχαγοῦ Ζούμποιτς. Τὰ γινόμενα πειράματα διὰ τοῦ νέου τούτου ὅπλου ἐπέτυχον θαυμάσια. Τριανταδύο ἀντικείμενα κατεργάγησαν καὶ ἐσκορπίσθησαν εἰς τὸν ἀέρα. Ἡ ἐξεταστικὴ διὰ παμψηφίας ἐνέκρινε τὴν παραδοχὴν τοῦ νέου ὅπλου, ὅπερ δὲν ξεύρομεν πῶς θεωρεῖται ὑπὸ τοῦ ἐφευρέτου ὡς ἀμυντικόν, ἀφοῦ εἶνε τόσο ἀχρεῖον ἐπιθετικόν. Μετὰ τὴν ἐφεύρεσιν τῶν χειροστορπιλλῶν, καιρὸς νὰ προσκληθῇ εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὑπουργείου τῶν στρατιωτικῶν ὁ κ. Μπούμπουλης.

Ἐμπόριον παιδῶν. Ἐν Νέα Ὑόρκῃ εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐμπόρων καὶ ἐνίοτε μεγαλεμπόρων κατατάσσονται καὶ

Ἡ νεᾶνις ἀπήντησε διὰ κινήσεως τῆς κεφαλῆς.

— Ψεύδεται! ψεύδεται! ἐπεφώνησεν ἡ βαρόνη.

Ὑπὸ τὸ πύρινον βλέμμα τῆς μητρὸς τῆς ἡ Ἐρριέττη ἀφῆκε νὰ ρεῦσῃ τὰ δάκρυά της.

— Ἀ! ὑπέλαβεν ἡ κυρία Δεσιμαίυ, δὲν δύνασαι νὰ ὑπέρσπισθῃς!

Ἡ νεᾶνις ἠνωρθώθη.

— Μητέρα μου, εἰπὲ διὰ φωνῆς ἡδέας, βραδέως, θά νυμρευθῶ τὸν Κάστορα.

— Ὅχι, ὄχι!

— Τῇ συναινέσει σας, τὴν ὁποίαν θὰ δώσετε, ἀγαπητὴ μητέρα.

— Οὐδέποτε! ἀκούεις, Ἐρριέττη; οὐδέποτε θὰ συναινέσω εἰς τὸ συνοικέσιον τοῦτο! Ἀλλὰ πῶς λοιπὸν ἡδυνήθησαν νὰ μεταβάλῃσιν οὕτω τὴν θυγατέρα μου; Δυστυχῆς, δυστυχῆς παιδίον!

— Μητέρα μου, μητέρα μου!

— Ἰδιόμορον, θὰ δυνῇθῃ νὰ σὲ ὑπερασπίσω κατὰ τοῦ πατρὸς σου καὶ καθ' ἑαυτῆς.

Καὶ καταλαβοῦσα τὸν βραχιόνά της ἐκλόμισε μετὰ τινος βιαιότητος.

— Ἐρριέττη, ὑπέλαβε, ποῖον μέσον μετεχειρίσθη ὁ πατήρ σου, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τοσοῦτω εὐκόλως καὶ ταχέως τὴν συγκατάθεσίν σου; Ἀποκρίθητι, σὲ ἀκούω.

Ἡ Ἐρριέττη ἐρρικίνασε καὶ ἐτήρησε σιωπὴν.

— Ἐνήργησεν ἐπὶ τῆς φαντασίας σου; σὲ ἐτρόμαξε, δὲν ἔχει οὕτως;

Ἡ βαρόνη μάτην ἀνέμενε ἀπάντησιν.

— Ἀλλ' ὁμίλησον λοιπὸν, ὁμίλησον, ἀνέκραξε μετὰ πυρετώδους ἀνυπομονησίας.

— Τίποτε δὲν ἔχω νὰ εἶπω, μητέρα μου.

— Τίποτε;

— Τίποτε, μητέρα μου.

— Ἀ! δὲν θὰ ὁμιλήσῃ, δὲν θὰ μάθω τίποτε, ἐπεφώνησεν ἡ βαρόνη συστρέφουσα τὰς χεῖρας. Ἡ κατὰρα εἶναι ἐφ' ἡμῶν!

Λυγμὸς διέκοψε τὴν φωνὴν τῆς.

— Καταλαμβάνω, ὑπέλαβε μετὰ σιωπῆν, ὁ πατήρ σου σὲ ἀπηγόρευσε νὰ ὁμιλήσῃς... Καὶ ὑπακούεις αὐτόν, ἐγὼ δὲ ἡ μήτηρ σου δὲν εἶμαι πλέον τίποτε!

— Ἀλλὰ σᾶς ἀγαπῶ, ἀγαπητὴ μητέρα, σᾶς ἀγαπῶ...

— Καὶ μὲ κάμνεις νὰ κλαίω, νὰ ὑποφέρω!...

— Ἀ! ἐπεθύμουν τὸν θάνατον! ἀνέκραξεν ἡ Ἐρριέττη διὰ φωνῆς συνεσταλμένης ἀφίνουσα τέλος νὰ ἐκδηλωθῇ ἡ ὁδὸν αὐτῆς.

Ἡ δυστυχὴς μήτηρ ἐξέβαλε κραυγὴν καὶ ἐναγκαλισθεῖσα τὴν θυγατέρα της.

— Βλέπεις, εἶπεν, ὑποφέρεις, εἶσαι δυστυχὴς, ἐπειδὴ θέλεις ν' ἀποθάνῃς.

(ἰκνολουθεῖ)